

Čís. 4145.

»Podněcování« ve smyslu § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. neobsahuje jen znak objektivní, nýbrž obsahuje i subjektivní předpoklad; jest známkem sníženým. Subjektivní stránka nepřichází v úvahu, byl-li pachatel uznán vinným jen přestupkem opilství podle § 523 tr. zák.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1931, Zm II 85/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 6. prosince 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem opilství podle § 523 tr. zák.

Důvody:

Písemná zmateční stížnost, uplatňující důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., dovozuje s hlediska hmotněprávního zmatku, že skutková podstata přestupku opilství podle § 523 tr. zák. není dána proto, že čin obžalovaného, spáchaný v nahodilém opilství, nenaplnuje ani objektivní ani subjektivní skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., pro kterýž byla na stěžovatele podána obžaloba. Při líčení o zmateční stížnosti upustil obhájce obžalovaného od výtky, uplatňované v písemné zmateční stížnosti, že skutková podstata zločinu podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky není dána proto, že schází subjektivní předpoklady tohoto zločinu; netřeba se proto po této stránce vývodu písemné zmateční stížnosti zabývat. Pokud stížnost namítá, že v závadných výrocih obžalovaného nelze shledávat podněcování ve smyslu § 15 čís. 3 zák. na ochranu rep., naje podněcování, způsobilé vzbuditi v neurčitém počtu lidí rozhodnutí porušiti zákon, není odůvodněna. Nálezací soud zjistil, že obžalovaný, vstoupiv 3. února 1929 v N. do přeplněného oddílu vlaku, v němž bylo zejména mnoho vojáků, začal nadávati na republiku a obrátil se na přítomné vojáky se slovy: »Vy jste vojáci, kdybych já dnes sloužil, tak praštím kvěrem, a uteču pryč; však přijde doba a vylámeme magacíny a ty buržoe postřílíme; otevřte nám magacíny a uděláme pořádek.« Nálezací soud, vycházej ze správného výkladu pojmu podněcování (jako působení na cit nebo na vůli neurčitého počtu lidí ve smyslu nezákonném, projevuující snahu, by v těchto lidech bylo vyvoláno rozhodnutí porušiti zákon), shledává ve zjištěných výrocih podněcování přítomných vojinů k deserici a ke vzpouře, tedy k vojenským zločinům. Že výroky obžalovaného byly abstraktně a objektivně způsobilé vyvolati u posluchačů účinky, jimž zákon chce zabrániti trestní sankcí § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., vychází jasně na jevo z doslovu a smyslu závadného výroku. Zmateční stížnost nepopírá objektivní, nýbrž konkrétní způsobilost výroků, poukazujíc na svědecké seznání Dr. F-a (že se vojáci slovům obžalovaného hrozně chechtali), na úsudek téhož svědka a Josefa V-a (že řeč obžalovaného, který byl obžalován i pro přečin podle § 14 čís. 5 zák. na ochr. rep., nemohla ohroziti mír v republice), na seznání svědka Jana M-ého (že výroky obžalovaného na svědka jako vojína nepůsobily tak,

že by je chtěl svést ke vzpouře), a svědka K-a, že při řeči obžalovaného usnul. Přehlíží však, že pro pojem podněcování, způsobilého vyvolati nebezpečný stav, hrozící právním statkům v § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. chráněným, nezáleží na tom, jaký účinek vyvolalo v konkrétním případě. Proto také výtku neúplnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř., spočívající v tom, že rozsudek pominul mlčením výsledky řízení, líčící účinek slov obžalovaného na přítomné osoby, najmě na vojáky, týká se okolností nerozhodných. Pokud obhájce obžalovaného, prováděje při zrušovacím líčení zmáteční stížnost, uvedl, že »podněcování« po rozumu § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky je znakem objektivním, a pokud dovozoval, že pouhé »žvanění« obžalovaného (jak to nazval svědek Dr. F.) nevykazovalo tento objektivní znak, ana závadná slova obžalovaného, pronesená k vojínům, nebyla objektivně způsobilá, podněcovati k vojenským zločinům, což prý vidno z toho, že u vojínů nenastal účinek předpokládaný u pojmu »podněcování«, — nelze mu přisvědčiti. »Podněcování« po rozumu § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky neobsahuje jen znak objektivní, nýbrž obsahuje i subjektivní předpoklad, je tedy znakem smíšeným. Subjektivní stránka nepřichází arci v souzeném případě v úvahu, an byl obžalovaný uznán vinným jen přestupkem opilství podle § 523 tr. zák., k jehož skutkové podstatě stačí, vykazuje-li čin spáchaný v nahodilém opilství na venek veškeré objektivní znaky určitého zločinu (srov. plen. rozhodnutí čís. 3145 sb. n. s.). Z dalších vývodů obhájcových je zřejmo, že obhájce dovozuje objektivní a abstraktní nezpůsobilost výroků obžalovaného, vyvolati u posluchačů účinky, jimž chce zákon čeliti ustanovením § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, — zase jen z toho, že v souzeném případě tyto účinky nenastaly. Tu stačí odkázati na to, co řečeno v této příčině již shora.

Čís. 4146.

Nutným předpokladem zločinu podle § 153 tr. zák. jest porušení tělesné neporušenosti, které již podle obecného významu pojmu »poškození na těle« vyžaduje jisté pathologické změny v postižené části těla; pro tento pojem nestačí začervenatost tváře (červené otisky prstů) provázející ránu políčkem.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, Zm I 345/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 18. března 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmátečný a vrátil věc soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje jako důvod hmotněprávní výtky nedostatku náležitosti objektivní skutkové podstaty zločinu podle § 153 tr. zák., že rozsudek nezjišťuje poranění policejního inspektora Karla K-a